

Пролог

— Я тобі доведу.

— Не треба.

— Кажу ж тобі — доведу.

І, легко ступивши за край даху, він по-кіношному шугає вниз із нескінченно багатопверхового хмарочоса. Ти лишаєшся на даху сама.

— Хворий уй...бок! — щосили горлаєш йому вслід.

Та сліду більше нема. Ніч, поцяткована неоновими вогнями мегаполіса, вдячно поглинає його, не лишаючи тобі й згадки.

Ще мить — і біля підніжжя бетонного готельного монстра залунають крики (сполохано-шоковані людські крики), хтось принагідно викличе «швидку», аби зішкребла рештки твого друга з майже до блиску відполірованої бруківки (центр міста, що не кажіть), а дехто просто зніматиме усе те дійство на камеру мобільного телефону, щоб тішитись самому, показувати друзям, а при нагоді — вихлюпнути у всесвітню мережу...

Не дочікуючись другого прищестя, дезертиром покидаєш дах. Спуститись ліфтом і змішатися з юрбою. Нікому

не треба знати, що й ти тут була. Та, як на лихо, хромована домовина ліфта лізе вниз повільніше за калічну черепаху, знущально вклоняється мало не кожному з півсотні поверхів.

Нарешті довгоочікуваний сигнал у вигляді короткого «дзеньк» і двері милостиво розповзаються. Ти завмираєш. Бо перед тобою стоїть він — цілий і неушкоджений.

ЖИТТЯ ЯК ДИВО

1

Від наполегливого вереску будильника ти прокидаєшся.

Ти — безсердечна білявка-стерво з янгольськи відфарбованим волоссям в актуальний відтінок цього сезону, лякаюче-глибокими проваллями холодних сірих очей, що їх так любиш ховати за цинічними скельцями сонцезахисних окулярів (особливо в похмурі дні), і тілом, яке навряд чи коли випустиш з дому вбраним у щось інше, окрім священних дизайнерських лахів...

А він — ніхто. Бо ти, здається, ніколи в житті не бачила чоловіка, який у твоєму сні стрибнув із даху хмарочоса і зостався живим.

— Ну й амінь йому, — полегшено зітхаєш ти і закриваєш свій сон, наче відпрацьований комп'ютерний файл.

Із електронного табло будильника на тебе шкіриться 7:30. Не час, а твоє ранкове прокляття. Тож доводиться вибиратись із пухнастих обіймів ще зухвало присутнього, хіба що ледь непристойного сну. Ліжко, звісно ж, так і залишиться неприбраним. Важкі псевдооксамитові портьє-

ри теж розсувати не будеш — так часто роблять у фільмах, коли треба показати, що в кадрі починається новий день.

Що, кажете, починається? З твого ліжка в судомі вранішньої лихоманки зіскакує пелехате чорне однооке створіння і, накульгуючи на дві з чотирьох лапи, женеться за тобою на кухню.

«Бабай», — певно, подумали вже читачі.

Не. То твій кіт. Його ти тримаєш, аби відлякувати зграйки непрохано-запрошених гостей, які спершу дивувалися, нащо тобі цей старезний вуличний кіт-чудовисько (в той час як можна було завести престижного єгипетського «сфінкса» чи пещеного екзотично-пухнастого «перса»), потім раптом починали почуватись незатишно під оцінюючим поглядом його єдиного жовтаво-зеленкуватого Всевидящого Ока, і врешті, дякувати Богу, йшли, самі себе підганяючи до дверей і сторожко озираючись на kota. Вигідний такий кіт. Ти й імені йому не давала — у тебе він просто кіт. Всім котам кіт. А те, що непоказний такий, то не всім же бути красунчиками. А при нашійнику в нього поблискує золотий кулончик у вигляді напівсерця. Хто ж чіпляє таке котові? Уламок чийогось серця. Чи твого?

Отут можна було б принагідно розказати, як твій котяра дійшов до такої жинні, але... хай потім, зараз ти безсоромно спізнюєшся на роботу. Спросоння годуєш kota «Віскасом». Пробуєш той «Віскас» на смак. Лайно лайном, а котові — ні, бачте, подобається. Треба буде на тій самій роботі (і в робочий час, звичайно) залізти у всесвітню мережу і взнати, що вони (производителі) до того «Віскасу» кладуть, що котові аж памороки забиває, як бачить сам лише логотип на пакунку.

Доки кіт глитає своє супер'їдло (сніданок чемпіона), ти розповідаєш йому свій сон. Нуль уваги. Наче не достріля-

ний зомбі, чимчикуєш до ванної. Зупиняєшся перед дзеркалом. О Боже. А казали, об'єм до двох днів...

Завмерши під гарячими струменями води, нарешті змиваєш з себе той багатостраждальний вчорашній об'єм, і жалюгідні клапті недодивлених снів летять вслід за ним у гостинні надра каналізації.

Далі — розчинно-коричневе пійло замість натуральної кави (ну, не навчилася ти варити натуральну), замислена сигаретка замість повноцінного сніданку (така в тебе медитація, а взагалі ти — за здоровий спосіб життя), покваліве одягання, швидкий поцілунок котові (він тепер лишається за головного у твоїй хаті), — і черговий день впивається в тебе кігтями автомобільних заторів, телефонних дзвінків та непередбачених авралів.

Хоч починається все доволі мирно — з парковки, де ти, щоправда, заборгувала сторожеві платню аж за тиждень, збрехавши, що не маєш дрібних грошей. Може, знову вдасться непомітно прослизнути? По-шпигунськи озирнешся і крадешся волого дихаючим асфальтом до своєї автівки, аби щосили рвонути на ній геть...

Та не так сталося, як гадалося. Зі сторожової будки неспішно виповзає Володар Всія Парковки — кремезний дядько середніх літ у засмальцьованих камуфляжних штаних і такого ж походження камізельці. А ще — з незмінним горіччано-вчорашнім подихом та кривою цигаркою в зубах.

— Леніна на вас нема! — ледь не матюкаючись, згадує великого вождя, маючи на увазі збірний образ таких, як ти. — Ото не догледити — дременуть і за пирковку не заплатять! При Леніні такого б не було... — і дивиться на тебе так, наче замість гарно скроєного костюма (від великих цабе світу дизайнерського) на тобі німецький мундир

і пов'язка зі свастикою на рукаві. Та й новомодне слівце «парковка» він вивчив, вочевидь, нещодавно, хоч працює тут уже років п'ять, відколи з дому вигнала дружина (не через Леніна, а що пив забагато). Бо вимовляє його щось на кшталт «пирковка».

Та сміятися з цього не варто. З історичного досвіду людства ти знаєш, що з послідовниками Великої Жовтневої Революції краще горщиків не бити. Підкреслено життєрадісно вітаєшся, простягаючи йому цукерку-банкноту (решти не треба). Небо світлішає, мундир та свастика зникають, і ти знову опиняєшся у своєму костюмчику за 500 баксів. Добре, хоч не гола. Так Бабло вкотре перемагає Зло. А взагалі нічо дядько. Хтозна, може, на таких і тримається світ? А знайомі бомжі, напевне, називають його не інакше, як Васьок...

Відхрестившись від вдячного сторожа, натискаєш кнопку сигналізації. Серед збіговиська сталевих коней до тебе невдоволено озивається замурзана небесно-блакитна «мікра».

Саме так, «мікра», хоч Чоловік Твоєї Мрії тоді, в авто-салоні, пропонував обрати претензійний «джип». Звісно ж, чим іще долати нескінченні міські затори? І паркуватися ними краще, особливо в мікроскопічній щілині між двома «тойотами», скажімо, біля торговельного центру...

Ти тоді засміялася і сказала, що «джипи», на твою думку, більше пасують середнього зросту чоловікам з непомірно великими амбіціями і помірно маленькими членами. З твоїх уст це прозвучало легко й невимушено, як музика. А могла б хоч цього разу не виголошувати промову. Інші й не таке роблять заради палаців з тонованим склом. Твій коханий тоді образився, бо в нього «джип». І машину тобі не купив. На твій день народження, між іншим. Обме-